

Arrest

nr. 284 259 van 2 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Guillaume LYS
Rue du Beau Site 11
1000 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 15 november 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 20 december 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 3 januari 2023 stemde de Kroatische overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, lid 5 van deze Dublin III-Verordening.

1.5. Verweerder treft op 13 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze bijlage is de thans betreden akte, die als volgt luidt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: K.(…)

voornaam: L.(…) C.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20.5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K.(…) L.(…)-C.(…), verder de betrokkene, met de Burundese nationaliteit, bood zich op 28/11/2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 28/11/2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij het indienen van zijn verzoek geen identiteitsdocumenten neer.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië op 15/11/2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 15/12/2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde een oom (N.(…), E.(…)) te hebben die in Luik verblijft en nog in procedure zou zijn. Verder verklaarde hij geen andere familieleden te hebben die in België of in Europa verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde Burundi te hebben verlaten op 17/10/2022 en per vliegtuig te hebben gereisd naar Servië, dit via Ethiopië en Turkije. Hij verklaarde niet gebleven te hebben in Servië en verder te hebben gereisd door een voor hem onbekend land naar Kroatië, waar hij op 15/11/2022 aankwam en dezelfde dag een verzoek om internationale verzoek indiende. Hierna reisde hij door voor hem onbekende landen te voet, met de auto en per trein verder om op 20/11/2022 aan te komen in België. In België diende hij op 28/11/2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet meer te hebben verlaten na zijn binnenkomst via Kroatië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelde dat hij zijn verzoek indiende in België omdat België de mensenrechten respecteert. Hij voegde eraan toe dat hij hier gelukkig is en zich hier beschermd voelt. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij er slecht behandeld zou zijn. Hij zou er geslagen zijn, hun telefoons zouden kapotgemaakt zijn door hen. Ze zouden meer dan 5 keer weggestuurd zijn, beledigd zijn, er zouden racistische woorden gebruikt zijn tegen hen, ze zouden meer dan 3 uur opgesloten geweest zijn, ze zouden geen eten

gekregen hebben, hij zei dat hij er ook geen familie had.

Op 20/12/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd op 03/01/2023 conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013 aanvaard. De Kroatische instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/4ⅆ 07.06.2016 6telde.het HvJ-EU,. met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat België de mensenrechten respecteert, omdat hij hier gelukkig is en zich hier beschermd voelt. In Burundi zou hij al besloten hebben om naar België te gaan. Wij benadrukken in de eerste plaats dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Dat betrokkene liever in België wil blijven dan in Kroatië doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij er slecht behandeld zou zijn. Hij zou er geslagen zijn, hun telefoons zouden kapotgemaakt zijn door hen. Ze zouden meer dan 5 keer weggestuurd zijn, beledigd zijn, er zouden racistische woorden gebruikt zijn tegen hen, ze zouden meer dan 3 uur opgesloten geweest zijn, ze zouden geen eten gekregen hebben, hij zei dat hij er ook geen familie had. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

De Kroatische instanties stemden op 03/01/2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20 (5) van Verordening 604/2013: : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in artikelen 23, 24, en 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Indien de Kroatische instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database -Country Report : Croatia - 2021 update", laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access

the asylum procedure in Croatia", pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face —difficultties in accessing the reception systeménd material reception conditions", pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

Rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat 'push backs' en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's

13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/lexal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=ENV>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag

uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2; <https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaminQ/committee-on-civil-liberties-iustice-and-home-affairs-20221010-1500-CQMMITTEE-LIBE>)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Aan het akkoord dd. 03/01/2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant'). Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeermchtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law1).

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel

niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in goede gezondheid te zijn maar niet goed te zien en een dokter nodig te hebben voor zijn ogen. Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

—i.— Erwerden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het géval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 13.01.2023

(...)"

1.6. Op 13 januari 2023 treft verweerder een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. Zijn enig middel ontwikkelt verzoeker als volgt:

“Moyen unique pris de la violation de :

- *Articles 3, 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme;*
- *Articles 3 et 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*
- *Article 4 du Protocole 4 à la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme ;*
- *Principe de non-refoulement ;*
- *Article 3.2, 16, 17.1, 18, 20, 27, 29 et 31 du Règlement (UE) 604/2013 du Parlement européen et du conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des Etats membres par un ressortissant de pays ou un apatride (refonte) (ci-après « Règlement Dublin III ») ;*

- Article 18 et 19 de la directive 2013/33/UE du parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale ;
- Article 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;
- Article 51/5, 51/6, 51/7 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
- Principes généraux de bonne administration, en particulier le principe de prudence, de soin et de minutie ;
- Erreur manifeste d'appréciation ;
- Contradiction dans les motifs. « .

Verzoeker betoogt als volgt :

« 1. Par sa décision attaquée, la partie adverse reconnaît que le requérant est arrivé en Belgique notamment parce que son oncle se trouvait déjà sur le territoire belge et que la Belgique est un pays où le requérant se sent en sécurité.

Elle reconnaît également que le requérant a fait part de ses craintes de retourner en Croatie où il a subi des mauvais traitements de la part des autorités croates.

Néanmoins, la partie adverse prend une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (Annexe 26 quater) assortie d'une décision de maintien dans un lieu déterminé à l'encontre de Monsieur KIJURU au motif qu'il ressortirait de la base de données Eurodac qu'il aurait introduit une demande de protection internationale en Croatie en date du 15 novembre 2022 le jour de son arrivée en Croatie.

La partie adverse considère que, ayant accepté sa demande de reprise en charge, la Croatie a reconnu explicitement être l'Etat membre responsable du traitement de la demande de protection internationale du requérant en vertu du Règlement Dublin.

2.1 La partie adverse prend la décision attaquée nonobstant la violation flagrante du prescrit de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme invoquée par la partie adverse et motive sa décision comme suit :

« Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij er slecht behandeld zou zijn. Hij zou er geslagen zijn, hun telefoons zouden kapotgemaakt zijn door hen. Ze zouden meer dan 5 keer weggestuurd zijn, beledigd zijn, er zouden racistische woorden gebruikt zijn tegen hen, ze zouden meer 3 uur opgesloten geweest zijn, ze zouden geen eten gekregen hebben, hij zei dat hij et ook geen familie had. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we erop dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM »

Autant d'éléments qui indiquent sans doute possible qu'un retour vers la Croatie induirait un risque grave de traitements inhumains et dégradants pour le requérant, contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

2.2 En ce qui concerne la procédure d'asile telle qu'elle est d'application en Croatie ainsi que les conditions d'accueil, la partie adverse motive la décision attaquée comme suit :

« Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken wat dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84

[...]

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push back" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

[...]

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Aan het akkoord dd. 03/01/2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the interior guarantees the access to the procedure for International protection when he return to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accomodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant'). Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law')

[...]

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest»

Force est de constater que la motivation reprise par la partie adverse est une motivation stéréotypée, qui plus est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation.

Elle constitue une violation de l'article 3.2. du Règlement Dublin mais également de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et du principe de non-refoulement.

2.3. L'article 3.2. du Règlement Dublin dispose que :

« 1. Les États membres examinent toute demande de protection internationale présentée par un ressortissant de pays tiers ou par un apatride sur le territoire de l'un quelconque d'entre eux, y compris à la frontière ou dans une zone de transit. La demande est examinée par un seul État membre, qui est celui que les critères énoncés au chapitre III désignent comme responsable.

2. Lorsque aucun État membre responsable ne peut être désigné sur la base des critères énumérés dans le présent règlement, le premier État membre auprès duquel la demande de protection internationale a été introduite est responsable de l'examen.

Lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable.

Lorsqu'il est impossible de transférer le demandeur en vertu du présent paragraphe vers un État membre désigné sur la base des critères énoncés au chapitre III ou vers le premier État membre auprès duquel la demande a été introduite, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable devient l'État membre responsable. »

À ce sujet, la Cour de Justice de l'Union européenne a dans un arrêt N. S. (C-411/10) contre Secretary of State for the Home Department du 21 décembre 2011 jugé que :

« Le droit de l'Union s'oppose à l'application d'une présomption irréfragable selon laquelle l'État membre que l'article 3, paragraphe 1, du règlement n° 343/2003 désigne comme responsable respecte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

L'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne doit être interprété en ce sens qu'il incombe aux États membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'«État membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de cette disposition. »

Or, force est de constater que la situation actuellement d'application en Croatie est à même d'être qualifiée de défaillance systémique.

Cette situation entraîne, dans le chef des demandeurs d'asile, un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

2.4. La situation de l'état de droit en Croatie a fortement évolué ces dernières années et les droits fondamentaux ne cessent d'y être remis en cause.

Ainsi, contrairement à ce qu'affirme la partie adverse, la qualité de ses forces de l'ordre et ses institutions judiciaires ne sont en rien comparables à celles de la Belgique.

La situation est d'autant plus critique en ce qui concerne les demandeurs d'asile qui voient chaque jour leurs droits plus restreints.

Ceci est particulièrement problématique en ce qui concerne le déroulement de la procédure d'asile des demandeurs.

Le comportement des autorités croates est ainsi dénoncé par de nombreuses associations et organismes internationaux qui font état d'expulsions collectives et de nombreux manquements dans l'enregistrement des demandes d'asile.

En 2021, dans son rapport annuel concernant la Croatie, Amnesty International relevait ainsi ce qui suit : « La Croatie a continué de refuser l'asile à des milliers de personnes qui auraient pu déposer des demandes. Des organisations d'aide ont répertorié environ 10 000 cas de renvois forcés illégaux (pushbacks) et expulsions collectives, ainsi que de nombreux cas de violences et d'atteintes aux droits humains. En février, le Conseil danois pour les réfugiés a signalé que deux femmes avaient subi des agressions sexuelles et qu'elles avaient été forcées de se déshabiller, maintenues en joue et menacées de viol par des policiers croates. Le ministère de l'Intérieur a nié ces accusations.

La commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe a déclaré que ces accusations répétées révélaient une pratique ancrée d'expulsions collectives et de mauvais traitement des personnes migrantes. Elle a également dénoncé l'absence d'enquêtes rapides sur ces allégations. En juillet, le rapporteur spécial des Nations unies sur les droits de l'homme des migrants a également indiqué qu'on lui avait signalé de nombreux cas de renvois forcés illégaux depuis le territoire croate ainsi que des cas de vols, de destructions de biens, de violences physiques et d'agressions commis à l'encontre de personnes migrantes.

En avril, la Cour constitutionnelle a jugé que la Croatie avait violé le droit à l'asile d'une famille afghane en 2018 en la renvoyant en Serbie contre son gré et sans évaluer de manière adéquate les risques d'un tel retour.

En novembre, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la Croatie avait violé la Convention européenne des droits de l'homme lorsque cette même famille a été renvoyée de force illégalement en Serbie en 2017. C'est lors de ce renvoi que Madina Hussiny, une fillette afghane âgée de six ans, avait été tuée, percutée par un train. En décembre, la Cour correctionnelle d'appel de Zagreb a confirmé la décision d'un tribunal de première instance qui avait déclaré un bénévole de l'ONG Are You Syrious (qui avait aidé cette famille afghane à demander l'asile) coupable d'avoir aidé des personnes migrantes à franchir illégalement la frontière et lui avait ordonné de payer une amende de 60 000 kunas croates (environ 8 000 euros) ainsi que des frais de justice.

Des tribunaux italiens et autrichiens ont en outre déclaré que les expulsions en chaîne de personnes demandeuses d'asile de leurs territoires respectifs vers la Slovénie puis vers la Croatie, en vertu d'accords bilatéraux, étaient contraires au droit international et soumettaient les victimes à des traitements dégradants de la part de la police croate.

En juin, les autorités ont mis en place un mécanisme de suivi visant à enquêter sur les signalements de violations des droits humains aux frontières croates. Néanmoins, des organisations de défense des droits humains ont souligné que cet organisme n'était pas indépendant et ne disposait pas d'un mandat solide lui permettant de lutter efficacement contre ces violations¹.

En octobre, un regroupement de médias européens a publié une enquête qui comportait des images montrant des membres des forces spéciales croates en train de frapper des personnes demandeuses d'asile non armées, avant de les renvoyer de force en Bosnie-Herzégovine². Cette publication a déclenché l'ouverture d'une enquête interne qui a débouché sur la suspension des policiers impliqués. Les autorités ont considéré qu'il s'agissait d'un incident isolé, mais des ONG ont soutenu que les renvois forcés illégaux et violents aux frontières du pays étaient répandus et systémiques.

Le Comité européen pour la prévention de la torture [Conseil de l'Europe] a déclaré en décembre qu'il avait recensé, lors d'une précédente visite à la frontière, de nombreux signalements crédibles de mauvais traitements graves commis par la police croate à l'encontre de personnes migrantes et en quête d'asile³. Le taux d'octroi de l'asile est resté bas : à la fin de l'année, seules 42 personnes avaient obtenu une protection internationale. 1»

En 2018, Humans right Watch rapportait que :

“Croatian police are pushing migrants and asylum seekers back to Bosnia and Herzegovina, in some cases violently, and without giving them the possibility to seek asylum, Human Rights Watch said. Human Rights Watch interviewed 20 people, including 11 heads of families and 1 unaccompanied boy, who said that Croatian police deported them to Bosnia and Herzegovina without due process after detaining them deep inside Croatian territory. Sixteen, including women and children, said police beat them with batons, kicked and punched them, stole their money, and either stole or destroyed their mobile phones.

All 20 interviewees gave detailed accounts of being detained by people who either identified themselves as Croatian police or wore uniforms matching those worn by Croatian police. Seventeen gave consistent descriptions of the police vans used to transport them to the border. One mother and daughter were transported in what they described as a police car. Two people said that police had fired shots in the air, and five said that the police were wearing masks.

These findings confirm mounting evidence of abuse at Croatia’s external borders, Human Rights Watch said. In December 2016, Human Rights Watch documented similar abuses by Croatian police at Croatia’s border with Serbia. The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) reported in August 2018 that it had received reports Croatia had summarily pushed back 2,500 migrants and asylum seekers to Serbia and Bosnia and Herzegovina since the beginning of the year, at times accompanied by violence and theft.

[...]2”

Plusieurs médias dénoncent également la manière dont les procédures d’asile se déroulent en Croatie.

Dans un article daté d’octobre 2020, le journal The Guardian écrivait ainsi :

“People on the Balkans migrant trail have allegedly been whipped, robbed and, in one case, sexually abused by members of the Croatian police.

The Danish Refugee Council (DRC) has documented a series of brutal pushbacks on the Bosnia-Croatian border involving dozens of asylum seekers between 12 and 16 October.

The Guardian has obtained photographs and medical reports that support the accounts, described by aid workers as “sickening” and “shocking”.

“The testimonies collected from victims of pushbacks are horrifying,” said Charlotte Slente, DRC secretary general. “More than 75 persons in one week have all independently reported inhumane treatment, savage beatings and even sexual abuse.”

According to migrants’ accounts, the pushbacks occurred in Croatian territory over the border from Velika Kladuša in Bosnia, close to Šiljkovača – a tented forest settlement of around 700 refugees and migrants.

“All of the persons interviewed by DRC bore visible injuries from beatings (bruises and cuts), as a result of alleged Croatian police violence,” reads the DRC report. “According to the statements provided by interviewed victims (with visible evidence of their injuries), pushbacks included brutal and extremely violent behaviour, degrading treatment, and theft and destruction of personal belongings.” One of the testimonies includes a report of serious sexual abuse.

On 12 October, five Afghans, including two minors, crossed the Croatian border near the Šturlić settlement. On the same day, near Novo Selo, an uniformed police officer stopped them and then called two more officers. One of the migrants ran, and the other four were detained at a police station. Two days later they were taken to court, where they say they were to “appear as witnesses in the case launched against the fifth member of the group – the one who escaped”, who had been accused of violent behaviour towards police.

The asylum seekers told the DRC that the original officers then took them “to some unknown location, where they were put in a van in the charge of 10 armed people, dressed in black and with full face balaclavas, army boots and with flashlights on their foreheads”. Their money was taken, their belongings torched and they were ordered to strip to their underwear. The migrants allege that they were forced to lie face down on the ground.

“One man in black was standing on the victim’s hands, preventing any movements,” reads the report. “Legs were also restrained. Once the person was hampered, the beating started. They were punched, kicked, whipped and beaten.” Medical reports confirm that migrants’ injuries are consistent with the use of a whip.

[...] 3»

3 The

Plus récemment, suite à son adhésion à l’espace Schengen la Croatie a été sous le feu des projecteurs et de nombreuses associations ont critiqué la décision de l’Union européenne de fermer les yeux sur les violations de droits humains qui s’y déroulent.

Dans un article du 8 décembre 2022, Amnesty International écrivait ainsi :

« Amnesty International a recensé de nombreux cas de personnes forcées à passer de quelques heures à plusieurs jours dans des lieux de détention non officiels aux frontières de l’UE, notamment récemment en Grèce, en Croatie, en Pologne et en Lettonie. Les autorités dirigent ces sites hors des systèmes

officiels de détention ou d'hébergement afin de se soustraire aux regards. L'annonce, faite jeudi 8 décembre, que la Croatie rejoint l'espace Schengen montre que l'UE cautionne, voire récompense ces pratiques illégales, et est prête à sacrifier les droits humains afin d'empêcher les gens d'entrer dans l'UE. Soit les gouvernements refusent d'admettre que ces sites existent, soit ils les qualifient cyniquement de "centres temporaires", "non officiels", voire de postes humanitaires, afin de se soustraire à leurs responsabilités. En vertu du droit international et du droit de l'UE, les gouvernements sont tenus de garantir les droits fondamentaux des personnes privées de liberté, en leur permettant de communiquer avec amis et parents, de s'entretenir avec des avocats et de bénéficier de soins de santé. Les gouvernements 11

dirigeant ces lieux de détention non officiels enfreignent clairement le droit international.

L'incarcération de migrant·e·s et de réfugié·e·s doit être une mesure de dernier recours, à utiliser uniquement lorsque cela est absolument nécessaire. Les personnes demandant l'asile doivent être protégées contre les expulsions, être autorisées à entrer sur un territoire, et avoir la possibilité de déposer une demande d'asile. »

Complément d'information

Amnesty International a recensé de nombreux cas de migrant·e·s ayant été arrêtés par la police croate avant d'être transportés à plus de 200 kilomètres dans de très mauvaises conditions, souvent dans des fourgons de police bondés et mal ventilés alors qu'ils étaient menottés. 4»

À la même date, Human rights Watch continuait de déplorer la situation des droits humains en vigueur en Croatie concernant les demandeurs d'asile :

« The decision on December 8, 2022, by the Council of the European Union to admit Croatia into the Schengen area despite substantiated reports of frequent breaches of EU and international human rights law by Croatian authorities and its border guards shows disregard for the EU's commitment to fundamental rights, eight leading human rights and humanitarian organizations said today.

Following past assessments by the Commission and the Council that Croatia had fulfilled the technical conditions to join Schengen, and the European Parliament's positive recommendation in November, the Council's decision does not come as a surprise, the groups said. Over the years, EU institutions have repeatedly turned a blind eye to overwhelming evidence of systemic human rights violations at EU external borders, including Croatia, and rewarded heavy-handed tactics that fortified borders and prevented people in search of protection from entering the EU at any cost.

By joining Schengen, the border control between Croatia and other EU members of Schengen, including Slovenia and Hungary, will be eliminated, aiming to enable free movement of people and goods. Border control will remain in place at the external borders of Croatia with Serbia, Montenegro, and Bosnia and Herzegovina. The Council's decision to welcome Croatia to the Schengen club, despite known documented abuses, is a symptom of a higher EU policy imperative that repeatedly sacrifices fundamental rights for what is portrayed as border security. It sets a bad precedent for future Schengen enlargements and for the EU's intention to enforce compliance with human rights standards inside the Schengen zone. What is unfolding at Croatia's and other EU external borders is a rule of law crisis in which fundamental rights violations, including of the right to asylum, are met with widespread impunity.

The Schengen Borders Code, which Croatia committed to apply in its entirety, expressly requires member states to comply with international and EU law, including the Charter of Fundamental Rights, the Refugee Convention, and in particular an obligation to comply with the principle of non-refoulement – the practice of not forcing refugees or asylum seekers to return to a country where they would be at risk of being subjected to persecution – in the process of border control and management.

Yet human rights and humanitarian organizations have documented that Croatian authorities have consistently denied access to territory and asylum to refugees, asylum-seekers and migrants, and have engaged in collective expulsions, including violent pushbacks. Nongovernmental groups have documented on numerous occasions that Croatian police are using violence against helpless people – amounting to torture and ill-treatment – in violation of Article 3 of the European Convention on Human Rights, to which Croatia is a party. From early August to the end of November, a total of 1,395 people reported having been illegally pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina, according to data collected as part of the Danish Refugee Council's Protection Monitoring in Bosnia and Herzegovina. Each month, half of the victims reported that they were denied access to asylum during the pushback incident. Despite substantiated and often irrefutable evidence that Croatia is violating EU rules, Croatian authorities have persistently failed to conduct timely, thorough, and independent investigations of reported police misconduct, and hold those responsible to account. The European Commission's own progress report on Croatia's implementation of the Schengen acquis, the rules governing access under EU law, cites human rights challenges. The Council of Europe Committee for Prevention of Torture noted that Croatia's Interior Ministry dismisses nearly 90 percent of all complaints of police misconduct. 5»

Soulignons également que dans un arrêt *M.H. and others v. Croatia* du 4 avril 2022, la Cour européenne a constaté que l'état croate avait violé les articles 2 (droit à la vie), 3 (interdiction des traitements inhumains

et dégradants) et 5 (droit à la sécurité et à la liberté) de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme ainsi que l'article 4 du Protocole 4 à la Convention (interdiction des expulsions collectives).

L'on doit également faire référence à une récente décision du Tribunal Administratif Fédéral de Suisse du 6 janvier 2022 par laquelle celui-ci a refusé de procéder au renvoi d'un demandeur d'asile en Croatie.

Le Tribunal Administratif Fédéral Suisse considérait en effet qu'il ne pouvait pas être exclu que le requérant ait été exposé à des violences en Croatie, et que le Secrétariat d'État aux migrations avait manqué de clarifier suffisamment la situation en Croatie par rapport aux refoulements illégaux («pushbacks») aux frontières qui s'y dérouleraient⁶.

Notons qu'un tribunal allemand est parvenu à la même conclusion au terme d'une décision rendue le 25 février 2022 par laquelle il constate qu'il existe de sérieux indices du risque pour un demandeur de protection internationale que son droit à l'asile ne soit pas respecté.

Il faut également remarquer que, dans sa motivation relative à la procédure d'asile en Croatie, la partie adverse fait une lecture sélective des informations qui sont mises à sa disposition.

Elle fait ainsi totalement fi des cas d'expulsion collective relatés dans le rapport AIDA de 2021.

À ce sujet celui-ci décrit la situation suivante :

« Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'. 41 According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, 42 including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. 43 According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia.44 The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The Ombudsperson for Children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum.45 In February 2021, a Croatian border police official was accused of sexually abusing an Afghan woman during a search of a group of migrants at the border with Bosnia.46 The European commission described the incident as a "serious alleged criminal action" and urged the Croatian authorities "to thoroughly investigate all allegations, and follow up with relevant actions". According to a dossier from the Danish Refugee Council (DRC), the incident occurred on the night of 15 February, in Croatian territory, a few kilometres from the Bosnian city of Velika Kladuša.

In their monitoring activities, AYS and the Border Violence Monitoring Network (BVMN) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in Croatia.47 Some of these cases included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. AYS also reported that some families were separated during the expulsion i.e. children would have entered asylum system, while their parents were expelled. The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. 48 CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, CPS provided legal support to a person who was prevented from applying for asylum i.e. his expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the Reception Centre for Foreigners in Ježevce (deportation-detention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from Croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ECtHR (see below). 49 Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, 50 which focusses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina.7"

7

La partie adverse ignore également les manquements pointés par le rapport au sujet des demandeurs d'asile qui retournent en Croatie après avoir fait l'objet de la procédure Dublin :

« According to the report prepared by the Swiss Refugee Council, Dublin returnees are transferred to Zagreb airport. No NGO is available at the airport, even though for very serious cases, a psychologist may be made available. Normally, an official from the Ministry of the Interior is assigned to collect arriving people at the airport. Asylum seekers are placed in a Reception center for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception

centers, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed. This is conducted through MdM. According to their information, the outcome of this assessment may be shared with the Ministry of Interior, if the patient agrees with it. This is the case especially if special needs regarding the accommodation become apparent. As for the transfers to Croatia, national courts have developed different practices on account of conditions facing returnees (see more above under: Suspension of transfers). In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants 8»

Constatons par ailleurs que l'ensemble des éléments précités ne viennent que renforcer les propos de Monsieur KIJURU qui, dans son audition à l'Office faisait état des maltraitances qu'il a lui-même subi en Croatie ;

La partie adverse se contente d'ailleurs de rejeter les propos de Monsieur KIJURU sans aucune motivation valable.

Au regard de ces éléments, il est clair qu'il existe des défaillances dans la procédure d'asile croate.

Ces défaillances sont d'autant plus présentes en ce qui concerne les personnes dublinées.

Le risque de traitements contraires à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de retour en Croatie est donc manifeste.

2.5. Les conditions d'accueil des demandeurs d'asile en Croatie sont totalement déficientes, et en-deçà des standards de la dignité humaine.

Le rapport AIDA précité décrit la situation suivante en ce qui concerne l'intégration des demandeurs d'asile en Croatie :

« Limited integration: Similarly to previous years, beneficiaries of international protection face significant challenges in exercising their rights. The most important issues still relate to the language barrier as well as the access to health care, employment, education and housing. Although the previous Integration Action Plan expired at the end of 2019, a new Integration Action Plan was still not adopted in 2021" »

Il poursuit en expliquant ceci :

« In the summer 2020, UNHCR conducted a so-called participatory assessment, a process through which consultations with refugees are carried out. The participatory assessment confirmed that COVID-19 had an impact on all areas of refugee lives, from language learning, access to gainful employment to social integration into local communities.⁵⁵¹ The lack of language skills and the need to have additional Croatian language classes were repeatedly mentioned throughout the assessment, covering employability (especially for women), additional training, communication with neighbours, doing errands and generally through their perception of being accepted and integrated into society Refugees often face multiple challenges while attempting to successfully integrate into local labour markets, such as language barriers, difficulties in recognition of previously acquired skills, and limited social and professional networks in the area where they are looking for jobs. In 2021, Centre for Peace Studies (CPS) published a short thematic manual on how to facilitate integration into the Croatian labour market.⁵⁵² The manual is divided in three parts, one part aimed for third-country nationals and the other two for NGOs and employers on how to help third - country nationals with integration into the labour market in Croatia. According to Ombudsperson's report for 2021, beneficiaries of international protection are exposed to discrimination based on racial or ethnic origin, after two years of subsidised housing, when trying to rent an apartment on the rental market. The main problems in integration identified by the Ombudsperson are: non-implementation of continuous and quality Croatian language courses for adults and their certification, delays in preparatory classes for children, employment and protection of labour rights of persons under international protection, and difficulties in accessing health care and health insurance¹⁰ »

Ces allégations prouvent que le système d'accueil croate est défaillant.

Le risque que le requérant encourt un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme en cas de retour en Croatie est donc manifeste.

De même, ces défaillances, qui revêtent un caractère systémique en Croatie, emportent la violation manifeste de l'article 3.2 du Règlement Dublin III.

2.6. Au regard de ce qui précède et contrairement à ce qui est défendu par la partie adverse, les arrêts et articles précités et les constatations posées par le rapport AIDA précité décrivent une situation en Croatie à même d'être qualifiée de défaillance systémique, de sorte qu'elle contrevient au prescrit de l'article 3.2 du Règlement 604/2013.

La lecture de la documentation précitée nous oblige en fait à arriver à une conclusion différente de celle de la partie adverse.

L'on constate que la partie adverse a sciemment décidé de fermer les yeux sur de nombreux éléments de la situation croate qui étaient pourtant à sa disposition.

À ce sujet, il y a d'ailleurs lieu d'évoquer deux arrêts récents (arrêt n°278.108 du 29 septembre 2022 et arrêt n°281.572 du 29 septembre 2022) par lesquels Votre Conseil suspendait, en extrême urgence, l'exécution de la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire en les motivant comme suit : (...)

Plus encore, dans un arrêt n°208.105 du 14 novembre 2022, Votre Conseil jugeait ce qui suit :

(...)

2.7 Il convient également de rappeler que dans son Arrêt Tarakhel c/ Suisse, la Cour européenne des Droits de l'Homme a quant à elle jugé notamment ce qui suit :

Dans l'affaire en question ne se posait pas en ces termes. À la différence de la situation dans l'affaire *Muslim* (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis faisait partie du droit positif et pesait sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transposait le droit de l'Union européenne, à savoir la directive Accueil. Ce que le requérant reprochait aux autorités grecques dans cette affaire, c'était l'impossibilité dans laquelle il s'était trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

97. Dans ce même arrêt (§ 251), la Cour a accordé un poids important au statut du requérant, qui était demandeur d'asile et appartenait de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable, ayant besoin d'une protection spéciale, et a noté que ce besoin d'une protection spéciale faisait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressortait de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

98. Toujours dans *M.S.S.* (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article 3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'État [fût] engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (*Budina c. Russie*, (déc.), no 45603/05, 18 juin 2009).

99. Concernant plus particulièrement les mineurs, la Cour a établi qu'il convenait de garder à l'esprit que la situation d'extrême vulnérabilité de l'enfant était déterminante et prédominait sur la qualité d'étranger en séjour illégal (*Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c. Belgique*, no 13178/03, § 55, CEDH 2006-XI ; *Popov c. France*, nos 39472/07 et 39474/07, § 91, 19 janvier 2012). En effet, les enfants ont des besoins spécifiques dus notamment à leur âge et à leur dépendance mais aussi à leur statut de demandeur d'asile. La Cour a rappelé d'ailleurs que la Convention relative aux droits de l'enfant incite les États à prendre les mesures appropriées pour qu'un enfant qui cherche à obtenir le statut de réfugié bénéficie de la protection et de l'assistance humanitaire, qu'il soit seul ou accompagné de ses parents (voir dans ce sens *Popov*, précité, § 91). »

Et la Cour de poursuivre par ce même arrêt :

« 118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (*M.S.S.*, précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (*Popov*, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, *mutatis mutandis*, *Popov*, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

(...)

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention. »

Il résulte de l'arrêt précité qu'il existe au titre de l'article 3 de la Convention européenne des Droits de l'Homme une interdiction pour la partie adverse d'expulser ou, à tout le moins, une obligation de prendre des précautions requises lorsqu'elle est en présence d'une situation de vulnérabilité particulière.

Il en découle, bien entendu, une obligation également de motivation particulière quant à ce. Or, à travers sa motivation, la partie adverse omet de prendre en considération la vulnérabilité particulière dans laquelle se trouve Monsieur KIJURU afin d'évaluer si celui-ci risque d'être soumis à des traitements inhumains et dégradants qui seraient contraire à l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme.

Il est pourtant clair qu'en l'espèce le requérant montre un tel état de vulnérabilité. Pourtant la partie adverse n'en tient pas du tout compte.

L'obligation pour la partie adverse d'examiner un tel état de vulnérabilité du requérant était pourtant d'autant plus important au regard de la situation actuellement d'application en Croatie concernant le traitement des demandeurs d'asile.

Ces conditions déplorables constituent une défaillance systémique dans le système croate d'asile en ce qu'elles touchent indistinctement l'ensemble du territoire croate, et engendre des conséquences négatives à long terme. Il en résulte une violation manifeste de l'article 3.2 du Règlement « Dublin III ».

Au regard de l'ensemble de ces considérations, l'on ne peut également que constater que le renvoi de Monsieur KIJURU en Croatie entraînerait inévitablement dans son chef un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, ainsi que de violation du principe de non-refoulement.

En estimant le contraire, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation.

Au regard de l'ensemble des éléments qui précèdent, à tout le moins la partie adverse devait-elle prendre les précautions requises afin d'obtenir les garanties nécessaires quant à la situation de Monsieur KIJURU, ce qu'elle est restée en défaut de faire.

Les moyens soulevés étant sérieux, la demande de suspension en extrême urgence de la décision attaquée est fondée.

(...)"

2.3.3. In een UDN-procedure en gelet op de rechten van verdediging van de verwerende partij, kan verwacht worden dat een verzoekende partij klaar, helder, concreet en beknopt uiteenzet hoe ze de door haar opgeworpen bepalingen geschonden acht door de bestreden akte. Het is niet aan de verwerende partij en ook niet aan de Raad om dit ten behoeve van de verzoekende partij zelf te gaan construeren aan de hand van wat gelezen kan worden in het verzoekschrift.

2.3.4. Verzoeker werpt de schending op van een batterij bepalingen, maar de Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg terug over de wijze waarop de bestreden akte de volgende bepalingen schendt:

- *Articles (...) 8 (...) de la Convention européenne des droits de l'Homme;*
- *Articles 3 et 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*
- *Article 4 du Protocole 4 à la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme ;*
- *Principe de non-refoulement ;*
- *Article (...) 16, 17.1, 18, 20, 27, 29 et 31 du Règlement (UE) 604/2013 du Parlement européen et du conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des Etats membres par un ressortissant de pays ou un apatride (refonte) (ci-après « Règlement Dublin III ») ;*
- *Article 18 et 19 de la directive 2013/33/UE du parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les normes pour l'accueil des personnes demandant la protection internationale ;*
- *(...)*
- *Article 51/5, 51/6, 51/7 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;*
- *(...) ».*

Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.3.5. Uit de bestreden akte blijkt duidelijk waarom verweerder Kroatië verantwoordelijk acht voor de behandeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. De Kroatische overheden hebben ook uitdrukkelijk het verzoek tot terugname van verzoeker ingewilligd, wat steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker zet niet nader uiteen waarom hij artikel 3.2, lid 1 van de Dublin-III Verordening geschonden acht, dat als volgt luidt:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan”.

Dit middelonderdeel is derhalve ook onontvankelijk.

2.3.6. Verzoekers verzoekschrift is doorspekt met verwijzingen naar allerlei rapporten over de situatie in Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming, naar rechtspraak van het Hof van Justitie, het Europees Hof van de Rechten van de Mens en van allerlei andere rechtscolleges over de vereisten van artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in het algemeen en over de comptabiliteit van de situatie in Kroatië beschreven in deze rapporten met voormelde bepalingen in het bijzonder. De Raad neemt er akte van en is zeker bekend met de aangehaalde rechtspraak van de hoogste rechtscolleges. Dit kan ook van verweerder gezegd worden die blijkens de bestreden akte ook goed op de hoogte is van de situatie in Kroatië en hiermee zoals het hoort rekening houdt.

2.3.7. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt ook uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.8. De betwisting komt er simpel gezegd op neer of de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker ja dan neen van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en of verweerder dit alles voldoende onderzocht heeft en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout gemaakt heeft.

2.3.9. *In casu* kan verzoeker gelet op wat er in de lijvige bijlage 26quater kan gelezen worden, manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd over of niet gemotiveerd zou hebben aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië m.i.v. Dublin-terugkeerders enerzijds en verzoekers persoonlijke omstandigheden anderzijds.

2.3.10. Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Hij steunde zich bij zijn beoordeling hoofdzakelijk op het landenrapport voor Kroatië, “2021, laatste update op 22.04.2022” zoals dit tot stand kwam binnen “het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (hierna: het AIDA-rapport). Ten slotte is er ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten.

2.3.11. Zoals gezegd is het op grond van artikel 3, tweede lid, van de Dublinverordening niet mogelijk om verzoeker over te dragen aan Kroatië, als ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest). In het in de bestreden akte aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden.

2.3.12. In de bestreden akte wordt niet ontkend dat er sprake is geweest van pushbacks aan de buitengrenzen van Kroatië die gepaard gingen met politiegeweld. Zo stelt de bestreden akte uitdrukkelijk:

“Rapporten en media maken gewag van “push backs” naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).”

Het feit dat de bestreden akte niet nog andere passages in het betrokken AIDA-rapport aanhaalt die verder inzoomen op deze pushbacks en hierover details verstrekken waarop verzoeker wijst in zijn verzoekschrift, houdt niet in dat verweerder de formele motiveringsplicht of zorgvuldigheidsplicht schendt. Dit alles wordt immers voldoende samengevat door verweerder door bovenvermelde passage.

2.3.13. In de bestreden beslissing akte kan gelezen worden dat er initiatieven ontplooid werden door de Kroatische autoriteiten zelf alsook door Europese instanties om deze situatie van nabij op te volgen en hieraan te remediëren:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/lexQal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=ENV>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (“Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations”, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (“Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply”, pagina 24). Gevallen van terugdrijving die in

strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24)."

Voorts kan in de bestreden akte ook worden gelezen:

"Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië".

Voor wat betreft het in de bestreden akte aangehaalde AIDA-rapport stelt verweerder:

"Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face —difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 52).

(...)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

"Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt".

"Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd".

2.3.14. Gelet op het voormelde kan verweerder *prima facie* gevolgd worden wanneer hij in de bestreden akte stelt:

"Hoewel niet kan worden ontkend dat 'push backs' en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen"

2.3.15. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden akte stereotiepe passages bevat, maar zelfs al zou dit het geval zijn, toont verzoeker hiermee niet aan dat de inhoud ervan niet deugdelijk of pertinent is of dat

de uit het AIDA-rapport geciteerde passages hierin geen steun vinden. Verzoeker haalt diverse rapporten, mediaberichten alsook uitspraken van allerhande rechtscolleges aan die dateren van de periode 2018 tot 2022 die betrekking hebben op pushbacks gepaard gaande met politiegeweld aan de Kroatische buitengrenzen met Servië alsook Bosnië-Herzegovina, waarbij er sprake was van collectieve uitzettingen en gebreken inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift ook artikels aan van Amnesty International en Human Rights Watch van 8 december 2022 die betreuren dat Kroatië lid geworden is van de Schengenzone. Het komt erop neer dat deze organisaties van oordeel zijn dat Europa zijn ogen sluit voor de wantoestanden die plaatsgrijpen in Kroatië en waaraan ze herinneren.

2.3.16. Er kan zeker niet gesteld worden dat er sprake is van rozengeur en maneschijn in Kroatië, maar wat wel blijkt is dat de Kroatische autoriteiten niet bij de pakken blijven zitten en dat er diverse initiatieven genomen werden om de wantoestanden aan de buitengrenzen op te volgen en hieraan te remediëren, waarop gewezen wordt in de bestreden akte (zie supra). Zoals blijkt uit het verzoekschrift zelf, is Kroatië lid geworden van de Schengenzone, dit op grond van een besluit van de Raad van de Europese Unie van 8 december 2022. Dit besluit EU/2022/2451 voorziet 1 januari 2023 als datum waarop Kroatië lid wordt van de Schengenzone. Dat dit volgens bepaalde NGO's ten onterechte geschied is omdat Europa zijn ogen sluit voor de wantoestanden, is één zienswijze. Een andere zienswijze is dat Kroatië zich nog meer bewust zal zijn van zijn plicht tot het respecteren van Europese en internationale rechtsinstrumenten waarnaar de Schengengrenscodes immers refereert en waar verzoeker zelf op wijst in zijn verzoekschrift, zoals het Handvest en de Conventie van Genève dat het non-refoulementbeginsel omvat. Kroatië komt aldus meer en meer in een carcan, met onder meer toezicht van het Hof van Justitie over inbreuken op de Schengengrenscodes, wat bijdraagt aan een verdere remediëring van de gerapporteerde wantoestanden. Dat Europa niet blind is voor de problemen aan de buitengrenzen van Kroatië, blijkt overigens uit overweging 4 van het vermelde besluit EU/2022/2451. Hierin wordt gesteld dat Kroatië consequent moeten blijven werken aan de uitvoering van alle lopende maatregelen, met name wat het beheer van de buitengrenzen betreft.

2.3.17. Verzoeker wijst er voorts op dat verweerder nalaat passages aan te halen uit het in de bestreden akte vermelde AIDA-rapport die handelen over mankementen in de gezondheidszorg. Zo wijst hij in het bijzonder op de volgende passage:

*“According to the report prepared by the Swiss Refugee Council, Dublin returnees are transferred to Zagreb airport. No NGO is available at the airport, even though for very serious cases, a psychologist may be made available. Normally, an official from the Ministry of the Interior is assigned to collect arriving people at the airport. Asylum seekers are placed in a Reception center for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centers, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed. This is conducted through MdM. According to their information, the outcome of this assessment may be shared with the Ministry of Interior, if the patient agrees with it. This is the case especially if special needs regarding the accommodation become apparent. As for the transfers to Croatia, national courts have developed different practices on account of conditions facing returnees (see more above under: Suspension of transfers). **In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants.**”*

2.3.18. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom verweerder rekening moet houden met het feit dat er geen NGO aanwezig zou zijn op de luchthaven van Zagreb, waar Dublin-terugkeerders toekomen, maar waar in erge gevallen wel een psycholoog aanwezig is. Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders terechtkomen in de opvangfaciliteiten van Zagreb en Kutina waarover in hetzelfde AIDA-rapport kan gelezen worden dat er gezondheidszorg beschikbaar is. Voor zover op grond van een rapport van “*Médecins du Monde*” dat dateert van afgerond vier jaar geleden, met name van februari 2019, moet aangenomen worden dat deze gezondheidszorg geen mentale gezondheidszorg omvat, kan op grond hiervan niet besloten worden dat verzoeker zijn gezondheid en leven riskeert als hij binnen de Dublin-III Verordening terugkeert naar Kroatië. Vooreerst blijkt niet dat verzoeker mentale gezondheidszorg behoeft (zie infra). Leemtes in toegang tot de gezondheidszorg worden voorts mee opgevangen door organisaties zoals het Kroatische Rode Kruis. Zo kan in het in de bestreden akte gemelde AIDA-rapport (p.59), gelezen worden: “*The Croatian Red Cross (CRC) provides psychosocial and practical support and assistance to applicants for international protection in Reception Centres for Applicants for International Protection, based on the identified needs of individuals and families. CRC*

identifies vulnerable groups (children, unaccompanied children, the elderly, single women, people with physical and mental disabilities, people who have experienced trauma or torture, potential victims of trafficking, victims of domestic violence) and plans work tailored to their specific needs". Blijkens een voetnoot in het AIDA-rapport bij deze passage is ze gebaseerd op "Information provided by Rehabilitation Centre for Stress and Trauma, 14 January 2022". Er is *prima facie* niets mis mee dat NGO's de staat bijspringen als er leemtes voor toegang tot de gezondheidszorg vallen in het geval de toestroom van verzoekers om internationale bescherming te hoog is. Het is trouwens algemeen geweten dat dit in België thans ook het geval is.

2.3.19. Voorts wijst verzoeker op de problemen die statushouders ondervinden in Kroatië om zich te integreren en waarvan het in de bestreden akte vermelde AIDA-rapport gewag maakt:

"Limited integration: Similarly to previous years, beneficiaries of international protection face significant challenges in exercising their rights. The most important issues still relate to the language barrier as well as the access to health care, employment, education and housing. Although the previous Integration Action Plan expired at the end of 2019, a new Integration Action Plan was still not adopted in 2021 ».

« In the summer 2020, UNHCR conducted a so-called participatory assessment, a process through which consultations with refugees are carried out. The participatory assessment confirmed that COVID-19 had an impact on all areas of refugee lives, from language learning, access to gainful employment to social integration into local communities.⁵⁵¹ The lack of language skills and the need to have additional Croatian language classes were repeatedly mentioned throughout the assessment, covering employability (especially for women), additional training, communication with neighbours, doing errands and generally through their perception of being accepted and integrated into society Refugees often face multiple challenges while attempting to successfully integrate into local labour markets, such as language barriers, difficulties in recognition of previously acquired skills, and limited social and professional networks in the area where they are looking for jobs. In 2021, Centre for Peace Studies (CPS) published a short thematic manual on how to facilitate integration into the Croatian labour market.⁵⁵² The manual is divided in three parts, one part aimed for third-country nationals and the other two for NGOs and employers on how to help third - country nationals with integration into the labour market in Croatia. According to Ombudsperson's report for 2021, beneficiaries of international protection are exposed to discrimination based on racial or ethnic origin, after two years of subsidised housing, when trying to rent an apartment on the rental market. The main problems in integration identified by the Ombudsperson are: non-implementation of continuous and quality Croatian language courses for adults and their certification, delays in preparatory classes for children, employment and protection of labour rights of persons under international protection, and difficulties in accessing health care and health insurance"

2.3.20. De Raad ziet niet in waarom deze passages erop zouden wijzen dat de hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt is zoals uiteengezet in het arrest Jawo van het Hof van Justitie, temeer daar de gemelde problemen deels verband hielden met de Covid-19 crisis, die uiteraard een impact had op het integratieproces van statushouders. Bovendien kan op pp. 118 en 119 van het betrokken rapport gelezen worden (vet aangebracht door de Raad): *"As reported in previous years, beneficiaries of international protection still face challenges in exercising their rights, as detailed in this Chapter. The MIPEX 2020 ranking listed Croatia among the countries categorised as Equality on paper - **Slightly unfavourable**"* alsook *"The Croatian Red Cross reported that challenges in integration are more present in families than for **single persons as the latter are more mobile, they find job faster, have a widespread social network and accordingly integrate more easily into Croatian society.**"* De Raad herinnert eraan dat verzoeker een alleenstaande man is.

2.3.21. Samen met verweerder kan dan ook besloten worden dat er in Kroatië *prima facie* geen sprake is van systemische tekortkomingen die de hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken zoals uiteengezet in het arrest Jawo van het Hof van Justitie en op grond waarvan er sprake zou zijn op een risico op schending van artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest. Verzoekers andersluidende overtuiging dat dit wel het geval is en dat de systemische tekortkomingen des te meer gelden bij een overdracht in het kader van de Dublin-III Verordening kan hieraan geen afbreuk doen.

2.3.22. Voor wat betreft de vraag of er individuele omstandigheden zijn waarbij verzoekers overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat hij wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest, is verzoeker zeer beknopt in zijn verzoekschrift. In se stelt hij dat alle door hem aangehaalde informatie die hij heeft aangehaald over de algemene situatie in Kroatië en die hierboven besproken werd, de elementen bevestigen die hij heeft

aangehaald tijdens zijn Dublin-interview, waarover de bestreden akte volgens hem bovendien niet motiveert.

2.3.23. Verzoekers verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview worden weergegeven in de bestreden akte en gelet op wat hierin kan gelezen worden, kan verzoeker bezwaarlijk gevolgd worden in zijn betoog dat verweerder hierover niet motiveert. Immers stelt de bestreden akte uitdrukkelijk: *“Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Kroatië omdat hij er slecht behandeld zou zijn. Hij zou er geslagen zijn, hun telefoons zouden kapotgemaakt zijn door hen. Ze zouden meer dan 5 keer weggestuurd zijn, beledigd zijn, er zouden racistische woorden gebruikt zijn tegen hen, ze zouden meer dan 3 uur opgesloten geweest zijn, ze zouden geen eten gekregen hebben, hij zei dat hij er ook geen familie had. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM”*. Hiertegen brengt verzoeker niets concreets in. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoeker de weergave van zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview in de bestreden akte niet meer kan laten zeggen dan wat het zegt. Zo kan hij hieruit niet afleiden dat verweerder alles erkent (*“reconnaît”*) wat verzoeker verklaard heeft. Verweerder erkent wel zoals gezegd de algemene problematiek van pushbacks. Niettegenstaande er *prima facie* geen rapport bekend is dat gewag maakt van “push-backs” met politiegeweld voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-verordening werden overgedragen aan Kroatië, motiveert verweerder er ook over en komt hij samen met de andere hierboven besproken informatie tot het besluit dat er geen sprake is van systemische tekortkomingen.

2.3.24. Verder is het duidelijk dat verzoeker erin geslaagd is een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische autoriteiten en dat hij bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land terecht komt met niet-EU-landen of in de buurt hiervan landinwaarts, waar zich push-backs met politiegeweld voordeden. Blijkens de bestreden bijlage 26quater zal verzoeker immers worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoeker verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië waar de wantoestanden en collectieve uitzettingen plaatsgrepen en die sommige rechtscollages ertoe aangezet hebben overdrachten naar Kroatië op te schorten. Zoals verweerder terecht aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport over Kroatië worden gelezen dat er voor personen die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, zoals het geval is voor verzoeker, geen aanwijzingen zijn dat ze problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De bestreden akte stelt eveneens terecht dat er volgens het voormelde rapport geen problemen gerapporteerd werden voor wat betreft de capaciteit en de levensomstandigheden in de twee opvangfaciliteiten die Kroatië kent voor verzoekers om internationale bescherming, met name een in Zagreb en één in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Eveneens motiveert verweerder blijkens het betrokken AIDA-rapport terecht dat er renovatiewerken hebben plaatsgerekend in beide centra.

2.3.25. Voorts kan in de bestreden akte voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie gelezen worden:

“De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in goede gezondheid te zijn maar niet goed te zien en een dokter nodig te hebben voor zijn ogen. Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina (“Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina”, pagina 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het géval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende

behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

(...)

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen”.

2.3.26. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan die voormelde passage onderuit haalt. Er werd geen enkel medisch attest voorgelegd, noch bij het verzoekschrift noch ter terechtzitting waar bevestigd wordt door de verzoekende partij dat ze geen dergelijk attest kan indienen.

2.3.27. Het administratief dossier bevat een medisch attest van de centrumarts, opgesteld op 18 januari 2023. Hierin verklaart deze dat verzoeker op die dag werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 EVRM.

2.3.28. Het blijkt dan ook niet dat medische redenen wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel van verzoeker waardoor diens overdracht aan Kroatië een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest zou impliceren.

2.3.29. Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien de Kroatische overheden individuele garanties aan verweerder verstrekt hebben voor verzoeker. In de nota kan hierover worden gelezen: *“De verwerende partij wenst te vervolgen dat er tevens- en hoe dan ook - individuele garanties aan de Kroatische instanties werden gevraagd, die bij schrijven van 03.01.2023 aan het Bestuur bevestiging gaven aangaande de voor verzoeker gevraagde individuele garanties. De Kroatische instanties stellen dat verzoeker, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier. Er wordt tevens gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulement principe eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan”.*

De betrokken brief bevindt zich in het administratief dossier. Hij werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 3 januari 2023, vermeldt verzoeker en de Dublin-III Verordening, en werd die dag via Dublinet aan de verwerende partij overgemaakt. Ze luidt als volgt:

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection”.

Hieruit blijkt dat verweerder in zijn nota kan gevolgd worden wanneer hij stelt dat er voor verzoeker individuele garanties zijn vanwege de Kroatische autoriteiten zoals hij het duidt in zijn nota.

2.3.30. Gelet hierop is het redelijk te stellen dat verzoeker in Kroatië toegang zal krijgen tot mentale gezondheidszorg indien hij daaraan behoefte zou hebben. Voorts kan elke medische bijstand die zich nog zou aandienen door verweerder met de Kroatische autoriteiten op praktisch vlak geregeld worden vermits in de bestreden akte gelezen kan worden: *“We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.(...) We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene”*.

2.3.31. In de voormelde brief van 3 januari 2023 wordt tevens gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulement principe zullen eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Bovendien wijst de bestreden akte op het volgende: *“Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020”*. Dit kan niet onderuit gehaald worden door in het verzoekschrift simpelweg aan te halen dat er sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel.

2.3.32. Gelet op het voormelde blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoeker toont niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

2.3.33. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren, voor zover begrepen dient te worden dat verzoeker dit bedoelde waar hij de schending aanhaalt van voormelde bepaling.

2.3.34. De verwijzing door verzoeker naar allerhande rechtspraak over artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest inclusief eerder gewezen arresten van de Raad die een overdrachtsbesluit naar Kroatië geschorst hebben omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, kan geen aanleiding geven tot een andersluidend oordeel. Evenmin vereisen voormelde bepalingen dat er maar sprake kan zijn van een overdracht als de kwaliteit van de politie en rechterlijke instellingen in Kroatië dezelfde is als in België, wat verzoeker overigens wel poneert maar niet verder uitwerkt in zijn verzoekschrift.

2.3.35. Uit het bovenvermelde volgt dat het enig middel voor zover ontvankelijk, ongegrond is en derhalve niet ernstig is.

2.4. De vaststelling dat er niet voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarde inzake een ernstig middel volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. EKKA